ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 20 Νοεμβρίου 1894 Ἀριθ. 374

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κυρίαι ἐξωραΐζουσαι ναόν. — Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα). — Ἡ τῶν ἄλλων εὐτυχία (ὑπὸ δος Ἰούλας Κόκκαλη). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Γυναικεῖαι ἐκλογαὶ (ὑπὸ κ. Μαρίας Δυμών). — Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Λογοδοσία τῆς φιλανθρωπικῆς ἑορτῆς. — Εὐεργετικὴ παράστασις ὑπὲρ τοῦ ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΕΟΡΤΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΝ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο, ὅτι μόνον τὸ κακὸν μετεδίδετο εὐκόλως, ἐνῷ τὸ καλὸν ἐπετιμᾶτο καὶ κατεδιώκετο. Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν φάσιν. Τὸ κκλὸν ὄχι μόνον ἐπιδοκιμάζεται, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς εὑρίσκει μιμητάς. Αἱ γυναῖκες μάλιστα, ὅταν ἐπιδοθῶσιν εἰς τὸ κκλόν, τότε ἀφίενται ἀκράτητοι εἰς αὐτό, καὶ ὅταν ἡ τοῦ κκλοῦ ἁμιλλα τὰς ἐμπνέει εἶναι ἀληθῶς ἀκατανίκητοι.

Προχθὲς ἀκόμη, τὴν παρελθοῦσαν μόλις Κυριακὴν ἐτελέσθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Φιλομούσων ἡ μεγάλη τῆς φιλανθρωπίας ἑορτή, ἣν εἴχομεν προαναγγείλει. Αἱ εὔποροι κυρίαι, αἱ ἀμέριμνοι νεάνιδες, δι' ἃς ὁ κόσμος εἶναι ἀκόμη παράδεισος, μετεβλήθησαν εἰς ἐμπόρους καὶ ἀνθοπώλιδας χάριν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, τῶν ἀτυχῶν καὶ ἀποκλήρων ὁμοίων των.

Σήμερον αἱ αὐταὶ περίπου κυρίαι νέαν τοῦ καλοῦ διοργανόνουν ἑορτήν. Ἐδῶ δὲν πρόκειται πλέον περὶ πτωχῶν, ἀλλ' οὔτε περὶ ἀσθενῶν. Πρόκειται περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ἀσύλου δηλαδὴ εἰς τὸ ὁποῖον ὅλαι καὶ ὅλοι προστρέχομεν κατὰ τὰς δυσχερεῖς τοῦ βίου μας στιγμάς. Ὡς μεριμνῶμεν διὰ τὴν διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν μος, ἐν αἷς ἄνθρωποι, κοινοὶ θνητοὶ μετὰ θνητῶν συναντώμεθα, οὕτω ὀφείλομεν νὰ μεριμνῶμεν διὰ τὴν διακόσμησιν τῶν ναῶν, τῶν μεγάλων τούτων θείων ἐνδιαιτημάτων, ἐν οἷς ἅπαξ τοὐλάχιστον τῆς ἑβδομάδος ὅλαι καὶ ὅλοι συναντώμεθα, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ προσφέρωμεν τὸ σέβας καὶ τὴν λατρείαν μας πρὸς τὸν θεῖον πατέρα, παρ' οὗ τὰ πάντα ἀπεκδεχόμεθα.

Εἷς ἐκ τῶν κεντρικωτέρων καὶ σεμνοτέρων ναῶν τῆς πρωτευούσης, ὁ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁ ναὸς τῆς πλουσιωτέρας συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν στερεῖται πάσης διακοσμήσεως, παντὸς στολισμοῦ.

Οἱ πρόγονοί μας ἐδαπάνων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ναῶν τῶν θεῶν των ἑκατομμύρια ὅλα, διότι ἐθεώρουν τὴν ἐξωτερικὴν πολυτέλειαν τῆς θρησκείας ἀπαραίτητον διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν τοῦ λαοῦ.

Σήμερον οἱ θεοὶ ἤλλαξαν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα οἱ ἴδιοι. Μόνη ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας δὲν συγκινεῖ, δὲν συναρπάζει, δὲν μεταρσιεῖ τὸν λαὸν εἰς τὰς ἰδεώδεις σφαίρας τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης. Ἀπαιτεῖται ἐξωτερικὴ πολυτέλεια καὶ πλοῦτος καὶ πομπὴ τῆς θρησκείας. Ἀπαιτεῖται μέθη τις τῶν αἰσθήσεων, ὅπως ἐκ τοῦ ἁπτοῦ, ἐκ τοῦ ὁρατοῦ μεγαλείου ὁ ἄνθρωπος κατανοήσῃ τὸ ἀφῃρημένον, τὸ ἄϋλον, τὸ ἀόρατον.

Ἰδοὺ διατὶ σήμερον ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται ἡ διακόσμησις τῶν ναῶν καὶ διατὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες καὶ πάλιν ἀνελάβομεν νὰ ἐργασθῶμεν, νὰ διοργανώσωμεν εὐεργετικὴν ἀγορὰν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἄλλοτε αἱ Ἀτθίδες συνειργάζοντο ἐπὶ ἔτη ὅλα πρὸς κατασκευὴν τοῦ πολυτίμου πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς, ὃν Ἀθηναῖαι κόραι περιέφερον ἀνὰ τὴν πόλιν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Σήμερον αἱ Ἀτθίδες κόραι, ἃς ἐργασθοῦν διάφορα ὡραῖα ἔργα καὶ ἃς ἐπιτελέσωσιν οὕτω συλλογὰς καλλιτεχνικάς, ὧν τὸ ἀντίτιμον θὰ διατεθῇ πρὸς ἐξωραϊσμὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἡ πανηγυρικὴ αὕτη ἑορτὴ εἰς τιμὴν ἑνὸς Θεοῦ πρέπει νὰ

ἀφήσῃ ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Ἐὰν γυναῖκες καὶ μάλιστα αἱ τῆς ἀρίστης κοινωνικῆς μας τάξεως ἀνέλαβον νὰ τὴν διοργανώσουν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι αἰσθάνονται ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνισχύσεως τῆς θρησκείας διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν. Εἰς τὸ ἔργον των θέλουσι βεβαίως τύχει γενικῆς ὑποστηρίξεως παρὰ πάντων τῶν ἐννοούντων, ὅτι ἡ θρησκεία δὲν εἶναι κενή τις ἰδέα, ἀλλὰ τὸ ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον ἔρεισμα παντὸς ἀνθρώπου ἐν τῇ ζωῇ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Γ'.

Ἡ πάλη μεταξὺ τῆς δημώδους καὶ τῆς τῶν λογίων γλώσσης διαρκεῖ ἀπ' αἰώνων. Ἐνῷ οἱ λόγιοι βυζαντινοὶ ἔγραφον εἰς ὕφος ἀποτετυπωμένον κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἀττικὸν ὑπόδειγμα, ἡ ὁμιλουμένη καὶ ζῶσα γλῶσσα ἀπὸ τῆς δεκάτης ἔτι ἑκατονταετηρίδος ἐγράφετο ὑπὸ στιχουργῶν, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ὑπὸ πεζογράφων.

Ἡ πάλη αὕτη ἐξακολουθεῖ ἔκτοτε ἄνευ διακοπῆς, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ Κοραῆ, δυνάμει διττῆς ἐνεργείας, τὰ δύο ἄκρα τείνουσιν εἰς τὸ νὰ συναντηθῶσιν. Ἀφ' ἑνὸς ἡ μὲν τῶν λογίων γλῶσσα καί τοι ἐμμένουσα, ὅσον οἷόν τε, εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς, προποιεῖται κατὰ τὰς νεωτέρας ἀνάγκας, καὶ καθίσταται ὑπὸ τὸν κάλαμον δοκίμων πεζογράφων, θαυμάσιον ὄργανον πρὸς ἔκφρασιν τῶν συγχρόνων ἰδεῶν· ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ καθομιλουμένη ἀπαλλάσσετα ὁσημέραι τῶν πρώην ἀσχημιζόντων αὐτὴν ξενικῶν στοιχείων. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εἰσδυούσης μαθήσεως, ἥτις διαδίδεται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κατώτερα τῆς κοινωνίας στρώματα, ἕνεκα τῆς διανοητικῆς κινήσεως, ἧς μετέχει καὶ αὐτὸς ὁ λαός, τὸ λεξικὸν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου αὐξάνει ὁσημέραι, αἱ ἰδέαι ἐξευγενίζονται, καὶ οἱ τύποι τελειοποιοῦνται.

Ποῖον τὸ ἀποθησόμενον; Θὰ προσπελάσωσι μᾶλλον τῇ ἀρχαιότητι, ὥς τινες εὔχονται; Θ' ἀπομακρυθῶσιν αὐτῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς ἄλλοι φρονοῦσιν; ἢ ὁ ἀμοιβαῖος συναγωνισμὸς τῆς δημώδους παραδόσεως καὶ τῆς κλασικῆς ἐκπαιδεύσεως, θά παραγάγῃ συγχώνευσιν τῶν ἀντιθέτων στοιχείων, ἥτις θὰ χορηγήσῃ εἰς τὸ σύγχρονον ἰδίωμα τὴν ἐλλείπουσαν αὐτῷ ὁμαλότητα, ἐξασφαλίζων αὐτῷ νέαν ζωήν;

Τὰ προβλήματα ταῦτα εἶναι δύσκολον νὰ λύσῃ τις, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν αἱ ἀρχαὶ αἱ διέπουσαι τὴν μόρφωσιν τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ δύο διαφόρων γλωσσῶν. Ἡ μεταξὺ τῆς νῦν ἑλληνικῆς καὶ τῆς τοῦ Εὐαγγελίου γλώσσης διαφορά, εἶναι ἴσως ἐλάσσων ἢ ἡ μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς τοῦ Θουκυδίδου. Εἶναι ἡ αὐτὴ γλῶσσα πάντοτε, ἀλλὰ τροποποιηθεῖσα ὑπὸ τῆς φορᾶς τοῦ χρόνου καὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ λαοῦ τοῦ ἀδιαλείπτως ὁμιλήσαντος αὐτήν. Ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ταὐτότης ἐξηγοῦσα καὶ δικαιοῦσα τὸν ἔρωτα τῶν λογίων διὰ τοὺς τύπους τῆς κλασικῆς περιόδου, ἐπαυξάνει τοὺς κινδύνους, οὓς ὑπέρμετρος λατρεία τῆς ἀρχαιότητος ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης.

Τὸ γλωσσικὸν τοῦτο ζήτημα, ὑποκινοῦμεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, διότι εἶναι μεγάλης σπουδαιότητος ἐν Ἑλλάδι. Ἡ συγχώνευσις, ἐὰν πρόκειται νὰ γείνῃ τοιαύτη δὲν ἀπετελέσθη εἰσέτι· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐν τῷ πεζῷ γραπτῷ λόγῳ ἀφίχθησαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ἡ ἔλλειψις τῆς ὁμαλότητος περὶ ἧς διελάβομεν, εἶναι σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. Ἐν τοῖς κοινοβουλευτικοῖς λόγοις τὸ λεκτικὸν ἀκολουθεῖ τοὺς κανόνας καὶ τὴν ὀρθοέπειαν τῆς καθαρευούσης γλώσσης, ἀλλ' ἐν τῷ καθ' ἑκάστην βίῳ δὲν ὁμιλοῦσιν ὡς γράφουσιν καὶ ὡς ἀγορεύουσιν.

Ἡ ὁμιλουμένη αὕτη γλῶσσα, μὲ τὰς ἐν τῇ προφορᾷ συγκοπάς, μὲ τὰς γραμματικὰς ἀνωμαλίας καὶ ἀδείας αὐτῆς φαίεται προσφυεστέρα καὶ καὶ ἁρμοδιωτέρα διὰ τὴν ποίησιν.

Γνωρίζοντες τὰς ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὰς προκαταλήψεις, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ τύχωμεν τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν λογίων, ὡς πρὸς τὰς ἐν τῇ μελέτῃ ἡμῶν ταύτῃ ἐκφρασθείσας ἰδέας. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ξένην νὰ προβάλῃ λύσιν εἰς ζήτημα, ὅπερ μᾶλλον ἠρεύνησεν ἐπισταμένως ἢ γινώσκει· ἀλλ' ὅπως δήποτε εἰς τὰς τοιαύτας ἡμῶν σκέψεις ὑπολανθάνει διττὸν αἴσθημα, ὅπερ βεβαίως δὲν θὰ παραγνωρισθῇ, ὁ ἐνθουσιασμὸς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ἓν τῶν συνήθων ἐπιχειρημάτων τῶν ἀντιπάλων τῆς δημώδους γλώσσης εἶναι, ὅτι μέχρι τοῦδε ἐγένετο χρῆσις ταύτης μόνον ὑπὸ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐγνώριζον νὰ μεταχειρίζωνται τὴν λογίαν. Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Σολωμὸς καὶ οἱ πλεῖστοι Ἰόνιοι, καθὸ ἐν Ἰταλίᾳ ἐκπαιδευθέντες δὲν ἐγίνωσκον ἀρκετὰ ἐπισταμένως τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν, ὅπως χρῶνται αὐτῆς, καὶ ὅτι ἕνεκεν ἀμαθείας ἔγραψαν εἰς τὴν τοπικὴν αὐτῶν διάλεκτον. Ἀ τοιαῦται μορφαί, τὸ ὁμολογοῦμεν, δὲν εἶναι ὅλως ἀνυπόστατοι, καθ' ὅσον οἱ Ἰόνιοι ποιηταὶ δὲν ἦσαν ἐν γένει πολὺ δυνατοὶ εἰς τὰ ἑλληνικά. Ἐξ ὑπερβολικοῦ μάλιστα ζήλου ἔβλαψαν ἑαυτούς, ἡ δὲ ἧττά των εἶναι πλήρης, ὅταν γράφοντες εἰς πεζὸν λόγον μεταχειρίζωνται λέξεις καὶ ἐκφράσεις ἡμαρτημένας, ἐπὶ προφάσει, ὅτι διὰ τούτου δίδουσιν εἰς τὸ λεκτικὸν των χρωματισμὸν καὶ τύπον δημώδη.

Ὁμολογητέον, ὅτι οἱ εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν στοιχουργήσαντες δὲν εἶναι ἅπαντες ἀληθεῖς ποιηταί, οἱ δὲ θιασῶται τῆς καθαρευούσης ἐπωφελοῦνται τῶν ἀνοησιῶν ὅσαι εἰς ταύτην ἐγράφησαν. Ὤφειλον ὅμως νὰ μὴ λησμονῶσιν, ὅτι τοιαῦτα ἐγράφησαν καὶ εἰς λίαν καθαρεύουσαν γλῶσσαν.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς Ἰονίας, ὑπάρχει καὶ ἑτέρα σχολή, ἥτις καί τοι ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς δημώδους μούσης, οὐχ ἧττον δὲν παραμελεῖ τὴν σπουδὴν τῆς τε γλώσσης καὶ φιλολογίας τῶν ἀρχαίων, καὶ τῆς ὁποίας οἱ ὁπαδοὶ ἐνῷ εἰς τὴν ποίησιν μετεχειρίσθησαν τὴν δημώδη γλῶσσαν, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἔγραψαν τόσον ὀρθῶς, ὥστε οἱ ἀκριβολόγοι δὲν δύνανται νὰ τοὺς ἐπικρίνωσι δι' ἁμάρτημα.

Αἱ Ἑλληνικαὶ τῆς Τουρκίας ἐπαρχίαι, τὰς ὁποίας ἡ διπλωματία τῆς Εὐρώπης δὶς ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν τῶν ἐν Βερολίνῳ συνδιασκέψεων, ἔφερον ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν συλλήβδην τὸ ὄνομα Ῥούμελη.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, ἡ ἐπισημοτέρα εἶναι ἡ Ἤπειρος, τὰ δὲ Ἰωάννινα δὲν ἦσαν ἡ πρωτεύουσα τῆς καθ' αὐτὸ Ἠπείρου μόνον, ἀλλ' ὡσαύτως τὸ διοικητικὸν κέντρον καὶ ἡ πνευματικὴ ἑστία ὅλων τῶν χωρῶν τούτων.

Ἕλλην ποιητὴς τοῦ ιζ'. αἰῶνος, (μνημονευόμενος) ὑπὸ τοῦ Κ. Σάθα ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ τῶν Μνημείων τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ), λέγει ταῦτα περὶ τῶν Ἰωαννίνων.

«Ἀλλ' ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς ἡ μόγ' Ἀθήνα ἐχάθη,
καὶ ἔμεινε μονόφθαλμος Ἑλλάδα καὶ ἐφθάρη,
ἀλλ' ἔχει πάλιν ἡ Ἑλλὰς ὄμμα τὸ δεξιόν της,
αὐτὰ τὰ Ἰωάννινα, μεγάλον στολισμόν της».

Τὰ ἀνέκδοτα ἄσματα τῆς Ἠπείρου ἐδημοσιεύθησαν ἐν Ἀθήναις συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀποθιώσαντος λογίου Ἀραβαντινοῦ. Ἡ συλλογὴ αὕτη εἶνε πλουσία συμπληροῖ δὲ τὸ ἔργον τοῦ Fauriel καὶ τοῦ Passow.

Ὁποία δύναμις ἐν τῇ κλεφτικῇ ποιήσει! Ἀναγνώσατε τὰ πολεμικὰ ἄσματα, τὰς δηκτικὰς σατύρας, τὰ ἐρωτικὰ ἄσματα αὐτῆς. Πάντα ἐμφαίνουσιν ἔντασιν πνεύματος καὶ αἰσθήματος, καὶ ἠρωϊσμὸν ἐν τῇ δράσει ἐξ ὧν ἐκπλήσσεται καὶ παρασύρεται ἐνταυτῷ ἡ διάνοια. Εἶναι χείμαρρος, ἀλλὰ διαβλέπει τις ὅτι ὁ χείμαρρος οὗτος εἶναι στενοχωρημένος. Ἐὰν εἶχε τὸ στάδιον ἐλεύθερον, ἐὰν ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ τὴν ὑπέρμετρον ὁρμὴν δι' εὐρυτέρας κοίτης καὶ ἧττον ἀποτόμου κλίσεως, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐὰν ὁ ἤρεμος καὶ γαλήνιος βίος ἀντικαθίστα τὰς μερίμνας τῆς πάλης καὶ τῶν μαχῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα ταῦτα συνετέθησαν, ἠθέλομεν ἔχει ἐν αὐτοῖς ποίησιν, ἡ ἔμπνευσις τῆς ὁποίας θὰ ἀνήρχετο ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ὁμηρικὴν παράδοσιν.

Αἱ ἀνδραγαθίαι τῶν ἁρματωλῶν ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος, καθὼς δικαίως παρετήρησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀραβαντινοῦ, ἐψάλλοντο εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἠπείρου.

Ἐν Ἠπείρῳ ὑψοῦται τὸ ὀρεινὸν ἐκεῖνο Σούλιον, τοῦ ὁποίου αἱ ἡρωϊκαὶ ἀνδραγαθίαι προηγήθηταν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Εἰς τὴν Πίνδον κυρίως συνεκεντροῦντο τὸ πνεῦμα τῶν Κλεφτῶν. Τὰ Ἰωάννινα, τὸ Σοῦλι, ἡ Πίνδος, κατέστηταν εὐρυτέραν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως Ἤπειρος.

Ἐνομίσαμεν, ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ περιλάβωμεν ὑπὸ μίαν ὀνομασίαν (εἰ καὶ ἀμφισβητήσιμον ἐν τῇ ἀκριβεῖ αὐτῆς σημασίᾳ) τὴν ποιητικὴν σχολὴν περὶ ἧς ἤδη ὁ λόγος, ὅ ἐστιν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Ἠπειρωτικὴ σχολή. Ἴσως ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἐπονομάσῃ τις αὐτὴν ἐθνικήν, καθ' ὅσον περιλαμβάνει ποιητὰς ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος, αἱ δὲ ποιήσεις αὐτῶν εἶναι γνήσιαι ἑλληνικαὶ κατά τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γλῶσσαν.

Διότι παρεκτὸς τῶν ἐν ταῖς ἑπομέναις σελίσιν μνημονευομένων ὀνομάτων καὶ τοῦ Ζαλακώστα, ὅστις κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήκει εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν σχολήν, οἱ πλεῖστοι τῶν καθαρευόντων ποιητῶν, ἔγραψαν καὶ εἰς τὴν ζωντανὴν καὶ νευρώδη ταύτην γλῶσσαν. Ὡς ἤδη εἴπομεν, ὁσάκις κατέχονται ὑπὸ ἐνδομύχου αἰσθήματος, εἴτε ἀτομικοῦ, εἴτε πατριωτικοῦ, οἱ ποιηταὶ οὗτοι φαίνονται ἐπιστρέφοντες ἀμέσως εἰς αὐτήν.

Θέλομεν λοιπὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ταύτην πραγματευθῆ περὶ τῶν ποιητῶν, οἵτινες διετήρησαν τὴν δημώδη ὀρεινὴν ποίησιν τῆς Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, τὴν ὁποίαν διέσωσαν οἱ Κλέφται καὶ οἱ Ἁρματωλοί.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Εὐφρασία Κετσέα**

Η ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Σεῖς, δεσποινίδες μου, αἵτινες εἶσθε χαϊδευμέναι, αἵτινες ἀνατρέφεσθε μετὰ τόσων περιποιήσεων, ἐν φωλεᾷ βάμβακος, τοῦ ἠθικοῦ ἐκείνου βάμβακος, ὅστις εἶναι ἡ στοργὴ τῶν μητέρων καὶ ἡ τρυφερότης τῆς οἰκογενείας καὶ ὅστις μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ πᾶσαν σκληρὰν ἢ ψυχρὰν ἐπαφήν, ἐσκέφθητε ποτέ, ἔστω καὶ μόνον, ὅπως φανῆτε εὐγνώμονες, τὴν θέσιν ἣν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἑστίᾳ κατέχετε; Τὸ πᾶν συγκεντροῦται εἰς σᾶς. Ἐξετάσατε ὥραν πρὸς ὥραν τὸν βίον τῶν γονέων σας, ἰδίως τῆς μητρός σας, ἥτις ὀλιγώτερον ἀπομακρύνεται ὑμῶν.

Ποῦ εὑρίσκετε τὰς ὥρας, ἃς διὰ τὰς ἰδίας αὐτῆς ἀπολαύσεις θυσιάζει; Ἐὰν δὲ εὑρίσκετε αὐτάς, θὰ ὁμολογήσητε, ὅτι αἱ ἀπολαύσεις αὗται εἶναι πάντοτε ὑποτεταγμέναι εἰς τὰς ἰδικάς σας, ὅτι δὲν σκέπτεται δι' ἑαυτὴν ἢ ἀφ' οὗ σκεφθῇ διὰ σᾶς καὶ ὅτι ἡ ἀνάπαυσίς της ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τὰ περισσεύματα, οὕτως εἰπεῖν τοῦ χρόνου, ὃν ἀφιεροῖ εἰς σᾶς.

Τὰ μαθήματά σας, αἱ ὡραῖαι τέχναι, ἃς καλλιεργῆτε, αἱ σχέσεις, αἵτινες σᾶς εἶναι χρήσιμοι καὶ εὐάρεστοι, αἱ διασκεδάσεις, ἃς προτιμᾶτε, ἰδοὺ ὅ,τι πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπασχολεῖ αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Αἱ δαπάναι σας ἐγγράφονται πρὸ τῶν ἰδικῶν της ἐν τῷ προϋπολογισμῷ της. Ἐπιδιορθώνει τὰ φορέματά της, ὅπως κάμῃ εἰς σᾶς νέα καὶ ἐπιβάλλῃ ἑαυτῇ κρυφίας στερήσεις, ὅπως χορηγήσῃ ὑμῖν πᾶσαν ἀπόλαυσιν. Αἱ διαθέσεις της δὲν ἐξετάζονται ποτέ, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι σύμφωνοι μετὰ τῶν ἰδικῶν σας. Ἐπιβάλλει ἑαυτῇ μυρίους κόπους, μυρίας στενοχωρίας, ὅπως σᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ δυσαρέσκειάν τινα ἢ σᾶς προξενήσῃ οἱανδήποτε εὐχαρίστησιν. Ἰδού, ὁμολογήσατέ το, τὸ μέρος, ὅπερ παίζει ἡ μήτηρ σας.

Ἐὰν ἀπευθυνόμην πρὸς τὰς μητέρας, θὰ ταῖς ἔλεγον νὰ προσέξουν μήπως ἡ στοργή των τὰς παρασύρῃ εἰς κολακευτικὸν κατήφορον καὶ τὰς ἐπιτκιάζῃ πρὸς ἰδιαίτερον τῶν θυγατέρων των ὄφελος. Θὰ ἔλεγον αὐταῖς: «Προσέξατε, κινδυνεύετε νὰ δημιουργήσητε ἐγωϊστρίας, μεταχειριζόμεναι ὑπάρξεις προωρισμένας διὰ τὴν πάλην καὶ τὰς ἀναποφεύκτους δοκιμασίας τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ἄνθη θερμοκηπίου, ἅτινα θὰ εἶναι ἡμέραν τινὰ ἀνάξια νὰ ὑποστῶσι τὸν δριμὺν ἀέρα καὶ τὰς ἀγρίας καταιγίδας. Καθιστᾶτε ἀχρήστους, παραλύετε, καταστρέφετε συχνάκις, ἐλλείψει ἀσκήσεως, τὴν πρὸς τὴν γενναιότητα καὶ ἀφοσίωσιν ἔμφυτον κλίσιν, ἥτις ὑπάρχει εἰς τὰ τέκνα σας καὶ ὅτε ἡ ἀγάπη σας δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ τὰς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῆς τύχης, τὰς θλίψεις, τὰς μερίμνας, τί θὰ γίνωσιν αὗται, ἀφωπλισμέναι, εἰθισμέναι νὰ μὴ σκέπτωνται ἢ μόνον ἑαυτάς;

Ἀλλὰ δὲν ὁμιλῶ εἰς τὰς μητέρας. Ἐπόθουν λοιπὸν νὰ εἴπω πρὸς τὰς νεάνιδας, ὅτι ἐὰν ἡ λίαν ὑπέρμετρος καὶ λίαν ἀφωσιωμένη ἀγάπη τῶν περὶ ἡμᾶς ἐκμηδενίζῃ αὐτοὺς ἀπέναντί μας ἔχομεν καθῆκον νὰ ἀνταποκρινώμεθα εἰς τὴν στοργήν, ἣν μᾶς δεικνύουσι, νὰ ἀνταποδίδωμεν τὴν ἀφοσίωσιν, ἥτις μᾶς ἐπιδαψιλεύεται καὶ ἐν μιᾷ λέξει ἐννοήσωμεν, ὅτι ἀφ' οὗ ὅλοι προσπαθοῦν νὰ μᾶς καταστήσουν εὐτυχεῖς, θὰ εἴμεθα, ἀφελεῖς ἴσως ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐγωϊστριαι, μὴ σκεπτόμεναι ἐπίσης τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Δυνατὸν νὰ φανῇ ὑπερβολικὸν ἢ μαλιστα αὐστηρὸν τὸ ἰσχυ-

ρίζεσθαι, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ μᾶλλον ἀληθὴς εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ τῶν ἄλλων εὐτυχίᾳ. Ἐν τούτοις τοῦτο εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια καὶ ἐὰν ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ δοκιμάσωμεν θὰ ὁμολογήσωμεν τὸ κάλλος καὶ τὸ θέλγητρον, τὸ συγχρόνως ἰδεῶδες καὶ πραγματικὸν τῆς θεωρίας ταύτης. Κατὰ τὴν νέαν ἡλικίαν ὁ χαρακτὴρ εἶναι εὐάγωγος, αἱ διαθέσεις μορφοῦνται συμφώνως μὲ ὅ,τι ταῖς ἐπιβάλλεται καὶ λαμβάνει τις ἄνευ πολλοῦ κόπου τὴν ἕξιν τῆς αὐταπαρνήσεως. Τὸ νὰ θυσιάζῃ τις τὰς ἀπολαύσεις του, ὅ,τι τῷ ἀρέσκῃ ἐν γένει, εἶναι κάπως σκληρόν, τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλ' εἶναι ἄρα θυσία τὸ νὰ κάμῃ τις ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ νὰ ξεκουράσητε τὴν μητέρα σας βοηθοῦσαι αὐτὴν εἰς τὰς ἰδίας της ἐργασίας, τὸ νὰ συνομιλήσητε μετὰ τοῦ πατρός σας περὶ ἀντικειμένου, ὅπερ τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τὸν ζωογονεῖ, τὸ νὰ κρατήσητε τοὺς ἀδελφούς ἐν τῇ οἰκίᾳ προθύμως παρέχουσαι αὐτοῖς τρόπον κατάλληλον διασκεδάσεως;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ τρυφερότης, ἡ περιβάλλουσα τὴν νεότητα, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ νὰ θυσιασθῇ αὕτη, θὰ γνωρίζωσι πάντοτε νὰ σᾶς δίδωσι τὸ μέρος σας τῆς εὐτυχίας. Ἄφετε νὰ σᾶς καθιστῶσιν εὐτυχεῖς, ἔστω, ἀλλὰ τοῦτο ἂς μὴ γίνεται πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων. Πῶς θὰ ἠδύνασθε σκεπτόμεναι τοῦτο, νὰ ἦσθαι εὐχαριστημέναι δι' εὐτυχίαν συνισταμένην ἐκ διαρκῶν θυσιῶν τῶν ἄλλων; Ἀνταλλάξατε τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἀγάπην καὶ σκεφθῆτε καὶ σεῖς διὰ τοὺς ἄλλους ὡς σκέπτονται διὰ σᾶς. Ὡς λησμονοῦσιν ἑαυτοὺς διὰ σᾶς, οὕτω λησμονεῖτε καὶ σεῖς ἑαυτὰς δι' αὐτούς. Εἶναι πράγματι ἄμετρος καὶ εὐγενὴς ἀπόλαυσις τὸ ἀνταποδίδειν ὅ,τι μᾶς δίδουσι. Εἶναι τοῦτο ἡ ἡδονὴ τῶν εὐγενῶν φύσεων καὶ τῶν ἀληθῶν καρδιῶν· εἶναι προστέτι τρόπος κατάλληλος πρὸς παρασκευὴν τῶν ψυχῶν διὰ τὴν πάλην τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν μελλόντων καθηκόντων καὶ τέλος σπόρος ἀγάπης, ὅστις θὰ παράγῃ καρποὺς καὶ θὰ εὐωδιάζῃ μέχρι τοῦ γήρατος ἡμῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Τούλα Δ. Κόκκαλη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Σήμερον ἔμεινε νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν πύργον τοῦ Auditorium, ἵνα ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἀπευθύνωμεν τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν πόλιν αὐτὴν τῶν θαυμασίων καὶ τὴν ἀποτυπώσωμεν οὕτω ἐν τῷ συνόλῳ της εἰς τὴν μνήμην μας.

Εἶναι ἡ δευτέρα φορά, καθ' ἣν ἐπισκεπτόμεθα τὸ γιγάντειον τοῦτο οἰκοδόμημα. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἄλλοτε τὸ εἴδομεν νύκτα, κατὰ τὴν πανηγυρικὴν παράστασιν τῆς Ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Σήμερον ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος του μὲ κατέπληξε. Εἶναι τόσῳ τερατωδῶς μέγα τὸ κτίριον τοῦτο, ὥστε μόνον κύκλωπες ἐπιχειρηματίαι ἠδύναντο νὰ συλλάβουν τὴν ἰδέαν τῆς οἰκοδομῆς του. Ὠνομάσθη τὸ ὅλον οἰκοδόμημα Auditorium ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ μεγάλου θεάτρου, τὸ ὁποῖον κατέχει τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν του, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων ξενοδοχείων τῆς Ἀμερικῆς, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν πρὸς μικρὰς ἰδικάς μας πόλεις.

Ὁ ἀνελκυστὴρ μᾶς ἀνεβιβάζει τάχιστα, ὁρμητικώτατα εἰς ὕψος φοβερόν. Ὅταν ἐξῆλθον αὐτοῦ ἠσθάνθην σκοτοδίνην, τόσον ὑψηλὰ εὑρισκόμην καὶ τόσον αἱ εἴκοσιν ὀρόφων οἰκίαι μοὶ ἐφαίνοντο ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ταπειναί. Ἐνόμισα πρὸς στιγμήν, ὅτι ἤμην μακρὰν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι δὲν εἶχον ἢ νὰ ὑψωθῶ ὀλίγον ἔτι, ὅπως καλυφθῶ καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὰ πυκνὰ νέφη, τὰ ὁποῖα ἐξετυλίσσοντο ὡς τολύπαι βάμβακος φαιοῦ, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ὁρίζοντος. Ἓν παρατεταμένον ἆ, ἓν ἐπιφώνημα καταπλήξεως, σεβασμοῦ, δέους ἐξῆλθε ταὐτοχρόνως ἀπὸ τῶν στομάτων μας. Κάτωθεν, γύρω μας, εἰς ἀπόστασιν μεγάλην, μέχρις οὗ ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμὸς ἐξετείνετο ἡ λαβυρινθώδης πόλις ὡς πανόραμα ἐξόχως γραφικόν, μὲ τὰς ὡς μεταιχμίους ταινίας ὀφιοειδεῖς ἐξελισσομένας ἐναερίους σιδηροδρομικὰς γραμμάς της, μὲ τὰ ἰσοϋψῆ καὶ ἄνευ ἐξωστῶν γιγάντεια μέγαρά της, μὲ τοὺς κομψοὺς οἰκίσκους καὶ τὰς πρωτογενεῖς ἀγροτικὰς καλύβας της, μὲ τοὺς ἠλεκτρικοὺς ὑπογείους σιδηροδρόμους, οἵτινες αἴφνης ὡς δαίμονες ἀνεπήδουν ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς, ἵνα μετά τινας στιγμὰς ἐξαφανισθῶσι καὶ πάλιν ἐν αὐτῇ, μὲ τὰ ἀτμόπλοια καὶ τὰ ἰστιοφόρα καὶ τὰς γόνδολας καὶ τὰς λέμβους διασχίζουσας τὰς ἀργυρᾶς τοῦ ποταμοῦ ταινίας ἀνὰ πᾶσαν αὐτῶν διεύθυνσιν. Καὶ ὅλα αὐτὰ συνοδευόμενα ἀπὸ τὸν βομβῶδη θόρυβον τοῦ κινουμένου καὶ ἐργαζομένου καὶ δρῶντος καὶ ἀγωνιζομένου πλήθους, τῆς ἀνθρωπίνης μάζης, ἥτις ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω μόλις διεκρίνετο, ὑπὸ τὸν διαφανῆ πέπλον τῶν νεφῶν, ἅτινα ἤδη ὁλονὲν ἐξηπλοῦντο χαμηλότερα, καὶ ἀνελύοντο, ἀνεδιπλοῦντο εἰς ἀπείρους πτυχώσεις ἀερώδεις. Ἦτο τόσον μέγα ὅ,τι ἔβλεπα ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἠτό τι τόσον καταληκτικόν, ὥστε ὁρμεμφύτως ἔστρεψα τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω, ἀναμένουσα σχεδὸν ἐμφάνισίν τινα ὑπερφυσικὴν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν ἀληθῶν θαυμάτων. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος ἀπὸ τὰ σκοτεινότερα ἤδη παραπετάσματά του ἔμενεν ἄλαλος καὶ αὐτὸς θεατὴς τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλουργίας. Μέγα βεβαίως καὶ γιγάντειον τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ παντός, ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολή, ἐὰν οἱ ἐντὸς εἰκοσαετίας δημιουργήσαντες τὴν μυθώδη αὐτὴν πόλιν θεωρηθοῦν ὡς ἡμίθεοι.

Ἀπὸ Σικάγου εἰς Ἰνδιανούπολιν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους ἡ μεταβολὴ τῆς ζωῆς ὅσον σπουδαία καὶ ἂν εἶναι οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν. Ἀρίνουν τὸ παρελθὸν διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ παρὸν διὰ τὸ μέλλον μεθ' ὅσης εὐκολίας ἀλλάσσουν ἐν οἱονδήποτε ἔνδυμα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ εὐτυχεῖς τῆς ζωῆς, ἐὰν εὐτυχία θεωρηθῇ ἡ ἀδιαφορία, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀπάθεια, ἡ ψυχραιμία. Ὅπως δήποτε ἡ ψυχικὴ αὕτη κατάστασις εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, τὴν ὁποίαν δὲν δυνάμεθα οὔτε κατὰ βούλησιν νὰ δημιουργήσωμεν, οὔτε κατ' ἀρέσκειαν νὰ τροποποιήσωμεν.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις περιεστρέφοντο εἰς τὴν κεφαλήν μου τὴν τελευταίαν ἑσπέραν τῆς εἰς Σικάγον διαμονῆς μας Ἴσως διότι προσκολλῶμαι πάντοτε εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μὲ φοβίζει. Τὸ παρὸν ἦτο ἤδη δι' ἐμὲ ὁ ἤρεμος, ὁ ἄνετος, ὁ εὐμαρής, ὁ εἰλικρινής, ὁ εὐτυχὴς βίος παρὰ τῇ κ. Coonley. Ἡ ἑσπέρα αὐτὴ ἦτο ὁ τελευταῖός μου σταθμὸς εἰς τὸν βίον αὐτὸν καὶ ἡ ψυχή μου συνεσφίγγετο, καὶ πάντα τὰ περὶ ἐμὲ πρόσωπα καὶ πράγματα μοὶ ἐφαίνοντο ἤδη ὑπὸ μορφὴν ἐντελῶς τελειοτέραν.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα δὲν κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ. Ἦτο ἴσως ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ κώδων τῆς ἕκτης μὲ εὗρεν ἐντελῶς ἑτοίμην. Ὁ οὐρανὸς συννεφωμένος, σκοτεινὸς συνετέλει εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν μελαγχολίαν μου. Βροχὴ λεπτή, πυκνή, φαιά, ἔπιπτε συνεχῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, πλαταγίζουσα μονοτόνως ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καὶ διαστίζουσα κανονικῶς τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων. Ἡ βροχὴ αὐτὴ μὲ ἀπήλπιζε.

Τὸ πρόγευμά μας ὑπῆρξε πολὺ σιωπηλόν. Ἡ μὶς Ἄντωνι διανυκτερεύσασα τὴν νύκτα ἐκείνην παρὰ τῇ κ. Coonley εὑρίσκετο πλησίον μου εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λάθρα καὶ μετὰ συγκινήσεως μοὶ ἔβλιβε τὴν χεῖρα. Ὁ μικρὸς Hans ἠρώτα τὴν μητέρα του, ἐάν ποτε θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ παιδικὸν βλέμμα του προσηλοῦτο ἐπάνω μου, ὡσεὶ ζητοῦν νὰ ἐντυπώσῃ καλῶς εἰς τὴν μνήμην του τὴν φυσιογνωμίαν μου, ἵνα, τίς οἶδε, μετὰ πάροδον πόσου καιροῦ δυνηθῇ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ. Οἱ ὑπηρέται, αἱ ὑπηρέτριαι ἦσαν σήμερον περισσότερον ἢ ἄλλοτε φιλομειδεῖς, ἀγνοῶ, ἐὰν ἐξ ἀληθοῦς συγκινήσεως, ἢ ἐκ τῆς προσδοκίας γενναίου φιλοδωρήματος.

Τὰ κιβώτιά μας εἶχον ἤδη σταλῆ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἡ ἅμαξα τῆς ξεναγοῦ μας ἀνέμενε πρὸ τῆς θύρας. Τὸ διὰ τὸν σιδηρόδρομον πρόγευμά μας ἑτοιμον ἐντὸς κανιστριδίου, ἡ κ. Coonley ἐπίσης ἑτοίμη νὰ μᾶς συνοδεύσῃ μεθ' ὅλον τὸν φρικώδη ἐκεῖνον καιρὸν εἰς τὴν μακρὰν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἀπόστασιν.

Οἱ ἀποχαιρετισμοί μας ὑπῆρξαν σύντομοι. Ἐλέγομεν au re voir, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθωμεν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ μικρᾶς ἐκεῖ που πλησίον ἐκδρομῆς. Ἀλλ' αἴφνης τὴν τελευταίαν στιγμὴν πρὸ τῆς ἔξω θύρας ἀκριβῶς ἡ μὶς Ἄντωνι, ἁρπάζει πυρετωδῶς τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν φέρει εἰς τὰ χείλη της. Τόσον ταχέως καὶ τόσον ἀπροσδοκήτως διεπράχθη ἡ ἱεροσυλία αὕτη, ὥστε δὲν ἔλαβον κἂν τὸν καιρὸν νὰ τὴν ἐμποδίσω. Δὲν μὲ ἀφῆκε κἂν νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἄφες, παιδί μου, εἶπε. Μὴ λησμονῆς, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην. Εἴμεθα ἀπόστολοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μεγάλης ἰδέας Θὰ κάμῃς εἰς τὸν τόπον σου μὲ τὸν καιρόν, ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ εἰς τὸν ἰδικόν μου. Ἄφες με νὰ σοὶ ἐξωτερικεύσω τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν, ὃν πᾶσα γυνὴ ὀφείλει εἰς τὰς πρωταγωνιστρίας τοῦ γυναικείου ζητήματος. Εἶμαι γρηᾶ, εἶπεν. Ἴσως δὲν θὰ σὲ ἐπανίδω ποτὲ πλέον. Ἐνθυμοῦ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῶν πικριῶν, ὅτι οἱ τασσόμενοι πρῶτοι εἰς τὰς μάχας δέχονται καὶ τὰς περισσοτέρας βολάς, ἀλλὰ τοῖς ἐπιφυλάσσεται καὶ ἡ μεγαλητέρα δόξα.

Ἡ στάσις της, τὸ ὕφος της, οἱ λόγοι της εἶχόν τι τὸ ἀποκαλυπτικόν. Μοὶ ἐφαίνετο ὡς ἐμπνευσμένη ἱέρεια παλαιῶν χρόνων, προσωποποιοῦσα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενὲς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ γυναικεία φύσις. Μοὶ ἐφαίνετο ὑπερέχουσα ὅλων ἡμῶν, ἱσταμένη τόσον ὑψηλά, καὶ ὡς δι' ὑπερφυτικῆς τινος δυνάμεως πεπροικισμένη.

Εὐλογήσεσέ με, τῇ εἶπον δραττομένη καὶ τῶν δύο της χειρῶν. Ἰδοὺ ὅ,τι θὰ μὲ ἐνισχύσῃ, ὅ,τι θὰ μὲ βοηθήσῃ ὅ,τι θὰ μοὶ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐλπίζω καὶ νὰ πιστεύω εἰς αἰσιώτερον μέλλον.....

Ἡ ἅμαξα ἔβαινεν ἤδη καλπάζουσα. Εἴχομεν ἐξέλθει τῶν γνωστῶν συνοικιῶν. Τὸ Σικάγον μοὶ ἐφαίνετο πλέον μία πόλις ἣν ὠνειρεύθην, ὡς ὅλα τὰ μυθώδη καὶ ἀνύπαρκτα καὶ ὑπερφυσικὰ ὄνειρα. Εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ τῆς ἀφυπνίσεως. Διὰ τοῦτο δὲν τὸ ἀνεγνώριζα πλέον εἰς τὰς παρὰ τὸν Δυτικὸν σταθμὸν μικρὰς καὶ περιβρόχους οἰκοδομάς του. Μόνη ἡ παρουσία τῆς κ. Coonley μοὶ ἀνεμίμνησκεν ἔτι τὸ ὡραῖον αὐτὸ ὄνειρον. Ἐν τελευταῖον καὶ πρὸς αὐτὴν ὑγίαινε, ἓν ὕστατον θλίψιμον τῆς χειρός, ἓν ἀδελφικὸν φίλημα καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἅμαξαν, τοποθετοῦντες τὰς ἀποσκευάς μας καὶ λαμβάνοντες θέσιν εἰς τὴν εὐρυτάτην αἴθουσαν μὲ τὰ ἀνακαπυτικὰ καθίσματα καὶ τοὺς μικροὺς σκίμποδας καὶ τὰς ἔτι μικροτέρας τραπέζας καὶ τὰ λοιπὰ πολυτελῆ ἔπιπλα τῶν ἀμερικανικῶν σιδηροδρόμων.

Νέας πάλιν ἐπρόκειτο νὰ διασχίσωμεν ἐκτάσεις, νέας νὰ διέλθωμεν πόλεις καὶ χωρία, νέα νὰ γνωρίσωμεν πρόσωπα, νέα νὰ μελετήσωμεν ἤθη καὶ ἔθιμα, νέας νὰ συνάψωμεν σχέσεις, νέους ἡ καρδία μας νὰ αἰσθανθῇ παλμοὺς συγκινήσεως καὶ ἀγάπης.

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σκέψεων τούτων ἤρχισα νὰ ἀναλύω τὰ αἰσθήματά μου, νὰ ἀνατέμνω, οὕτως εἰπεῖν, τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν μου. Ἐζήτουν νὰ ἐννοήσω πῶς εἶναι δυνατὸν εἰς τόσον ὀλίγον χρονικὸν διάστημα τόσα νὰ ἀντιληφθῇ καὶ ἀποθηκεύσῃ ὁ νοῦς, τόσα νὰ αἰσθανθῇ καὶ τηρήσῃ ἡ καρδία. Καὶ ἐξιστάμην ἄναυδος πρὸ τοῦ πολυπλόκου καὶ πολυσυνθέτου τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως, πρὸ τοῦ θαυμασίου καὶ μυστηριώδους φαινομένου τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἡμῶν βίου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων.)

Δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως ὅτι ἕκαστον διαμέρισμα τῶν Παρισίων ἔχει τὸ ἰδικήτερον ἐκπαιδευτικὸν ταμεῖόν του, διὰ τῶν χρημάτων τοῦ ὁποίου ὁ δῆμος καὶ οἱ πλούσιοι τῶν Παρισίων προσέρχονται ἀρωγοὶ εἰς πάντα τὰ ἄπορα παιδία, τὰ φοιτῶντα εἰς τὰς δημοτικὰ σχολεῖα. Ἐκ τοῦ ταμείου τούτου διοργανίζονται τὰ προγεύματα, ἅτινα διανέμονται εἰς τὰ παιδιὰ δωρεάν, ἡ κατασκευὴ τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων, τὰ σχολικὰ ταξείδια, αἱ ἐκδρομαί, τὰ δωρεὰν φάρμακα τῶν ἰσχνῶν καὶ ἀσθενικῶν.

Ἀναντίρρητον εἶναι, ὅτι αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ λάβωσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν φιλανθρωπικὸν τοῦτον κλάδον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἀφοῦ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἡ γυνὴ εἰξεύρει νὰ ἀγαπᾷ τὰ παιδία καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ αὐτῶν. Προκειμένου περὶ κατασκευῆς καλοῦ ζωμοῦ ἢ καλοῦ φαγητοῦ ἢ ἐνδυμάτων καὶ ἐμπροσθελλῶν οὐδεὶς βεβαίως εἶναι καταλληλότερος τῆς μητρὸς οἰκογενείας, ἥτις ἀναλαμβάνει νὰ πράξῃ εἰς μέγα ὅ,τι πράττῃ καθ' ἑκάστην εἰς μικρόν.

Οἱ ἱδρυταὶ τοῦ ταμείου τῶν σχολείων τῆς Μοντμάρτρης ἐννοήσαντες τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐξέλεξαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σύμβουλον τὴν κ. Μαρίαν Μαρτέν, κατοικοῦσαν εἰκοσιπενταετίαν ὅλην εἰς τὸ 18ον διαμέρισμα τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὸ 1894, τὸ ταμεῖον τοῦ διαμερίσματος τούτου διένειμεν ἓν ἑκατομμύριον ὀκτακοσίας δώδεκα χιλιάδας καὶ ἑκατὸν εἴκοσι μερίδας κρέατος, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας ὀκτακοσίας πενῆντα ὀκτὼ σούπας δωρεὰν εἰς τὰ ἄπορα παιδία τῆς συνοικίας.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς Μαρίας Μαρτὲν ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ ὅτι ὑπάρχουν πιθανότητες, ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ διαμερίσματα τῶν Παρισίων θὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Μοντμάρτρης.

Μαρία Δυμόν.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ

Ὁ Ἰάκωβος ἀπέπεμψε μετὰ τὸ δεῖπνον, κατὰ τὸ σύνηθες, τὴν ὑπηρέτριάν του καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖον του. Ἡ ἑστία διέδιδεν εἰς ὅλον τὸ δωμάτιον τὰς θερμὰς ἀναλαμπάς της. Ὁ Ἰάκωβος ἐχαμήλωσε τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἐβυθίσθη εἰς ἀναπαυτικὸν κάθισμα καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκη. Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε τὴν δεκάτην, ἐνῷ ταυτοχρόνως ὁ κώδων τῆς ἔξω θύρας ἀντήχησε μεθ' ὁρμῆς. Ἐπειδὴ δὲν ἀνέμενε κανένα, δὲν ἐκινήθη κἂν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Δεύτερος κώδων ἀντήχησε, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὴν λυχνίαν καὶ μετέβη νὰ ἀνοίξῃ.

Εἰς τὸν πρόδομον γυνὴ μελανείμων ἀνέμενε, καὶ ἐκεῖνος ὑψῶν τὴν λυχνίαν ἀνεγνώρισε τὴν σύζυγόν του Σύ! ἐτρικύλισεν.

Ἐκείνη δὲν ἐκινήθη, δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἀνέμενε.

Τὴν εἰσήγαγε, τὴν ὡδήγησε εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ τῇ προσέφερε κάθισμα. Δὲν τὴν εἶχεν ἴδει ἀπὸ πέντε ἤδη ἐτῶν. Ἐσπέραν τινὰ τὸν εἶχεν αἴφνης ἐγκαταλείψει, ἀφίνουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν ἀποχαιρετισμοῦ.

Σήμερον μετὰ πενταετῆ ἀπουσίαν ἐπανήρχετο καὶ τὴν εἶχεν εἶχεν ἐκεῖ ἐνώπιόν του, ἀκόμη ὡραίαν, ἀλλ' ἐξηντλημένην πως ὠχράν, κατάκοπον. Ἔφερε παλαιόν, ἀποχρωματισμένον σχεδὸν μῦαρο φόρεμα, ἐνῷ λευκαί τινες τρίχες διεγράφοντο ὡς ἀργυραῖ γραμμαὶ εἰς τὴν κόμην της. Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠσθάνθη τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, οὔτε κἂν τῇ ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

Ἐκείνη τοὐναντίον ἤρχισε νὰ διηγῆται τὰ κατ' αὐτὴν μὲ φράσεις μικράς, διακεκομμένας. Εἶχε διέλθει τὴν προτεραίαν κλαίουσα, νῆστις, ἐξῆλθε τὴν νύκτα, ἀγνοοῦσα ποῦ νὰ ὑπάγῃ. ἕως ὅτου χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εὑρέθη πρὸ τῆς θύρας του.

Ἐκεῖνος ἔμεινε πάντοτε σιγῶν, διεξερχόμενος νοερῶς τὰ πέντε ἔτη τῆς μονήρους ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδικῆς της ζωῆς. Ὅταν ἐκείνη εἶχε φύγει καὶ ἡ οἰκία ἔμεινε κενή, τότε τῷ ἐφάνη ὅτι κατέρρεε μετ' αὐτῆς πᾶσα χαρά, πᾶσα ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχία του. Ἐνόμισεν ὅτι θὰ παραφρονήσῃ, ὅτι δὲν θὰ ἐλησμόνει, δὲν θὰ ἐθεραπεύετο ποτέ. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους. κατὰ τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ἔλαβεν εἴδησίν της, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶσα περὶ αὐτῆς ἐλπὶς ἀπωλέσθη ἤρχισε νὰ ἀνακτᾷ τὸ θάρρος του. Εἶχεν ἐπαναλάβει τὸν παλαιόν, συνήθη βίον του, καὶ ἡ λήθη ἡ ἐπερχομένη πάντοτε μετὰ τὰς μεγάλας λύπας ἐπῆλθε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

Ἐκείνη, ἥτις τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει διὰ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ὀνειροπωληθεῖσαν εὐτυχίαν ἐνόμισεν ὅτι ἦτο εὐτυχὴς ἐπὶ ἓξ μῆνας, ἐπὶ ἓν ἔτος. Ὅταν ὅμως τὸ παράφορον πάθος της ἐκόπασε καὶ ἤρχισε νὰ κρίνῃ ψυχρῶς τὸν ἄνθρωπον, χάριν τοῦ ὁποίου εἶχε θυσιάσει καὶ τιμὴν καὶ ὄνομα καὶ εὐτυχίαν ἡ ἐξέγερσις ὑπῆρξε τρομερά. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ποταπός, σκαιός, οὐδαμῶς συγκρινόμενος πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ἡ μετ' αὐτοῦ πενταετὴς ζωὴ ἦτο ἀληθὲς μαρτύριον. Ἠσθάνθη πλησίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὴν ἀηδῆ καὶ ῥιπώδη ὕπαρξιν τὴν ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ φωτός, ἄνευ πίστεως ἄνευ τιμῆς μέχρι τῆς ἡμέρας τέλος, καθ' ἣν ἄνευ χρημάτων, ἄνευ ἄρτου εὑρέθη μόνη, ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένη.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ ζωὴ τοὺς ἔφερε πάλιν ἀντιμετώπους, ἐκεῖνον ἥσυχον, σχεδὸν εὐτυχῆ, ἐκείνην ἐξηντλημένην, ἀπεγοητευμένην, ῥιγοῦσαν, κατάκοπον.

Ἀμφότεροι ἐσίγων ἤδη. Καὶ τὴν σιγὴν των διέκοπτε μονοτόνως ἡ φορὰ ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντος φορτηγοῦ ἁμαξίου, καὶ ὁ θόρυβος ὃν ἔκαμνεν ὁ ὑπὸ τὴν οἰκίαν παντοπώλης κλείων τὸ ἐργαστήριόν του. Αἴφνης ὁ Ἰάκωβος ἐνθυμήθη τὴν τρομερὰν φράσιν, ἣν ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου. Πεινᾷς; εἶπε μετ' ἀγαθότητος. Καὶ σπεύδων διηυθύνθη εἰς τὸ μαγειρεῖον. Εἶχεν ἀπομείνει ζωμὸς χλιαρὸς καὶ πτέρυξ ψητοῦ ὀρνιθίου. Ἔστρωσεν ἐπὶ μιᾶς γωνίας τῆς τραπέζης του καθαρὸν τραπεζομάνδυλον, τῇ ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ ὅ,τι εἶχε φέρει ἐκ τοῦ μαγειρείου, προσέθηκεν εἰς αὐτὰ καὶ ἓν ποτήριον οἴνου καὶ ἐκείνη ὡς λιμώττουσα ἤρχισε νὰ τρώγῃ, ἐνῷ αἱ παρειαί της ἐχρωματίζοντο καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀνέκτων τὴν πρώτην λαμπρότητά των.

Σὲ εἶχον συναντήσει δίς, εἶπεν ἐκείνη. Τὴν πρώτην φορὰν ἀκριβῶς πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς ἓν κατάστημα νεωτερισμῶν. Εἶχες περάσει τόσον πλησίον μου, ὥστε ἐκ τοῦ φόβου μου ἔγεινα λευκοτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ τραπεζομανδύλου. Τὴν δευτέραν φορὰν συνηντήθημεν εἰς σταθμὸν ἁμαξῶν. Εἶχον εἰσέλθει πρώτη, σὺ μὲ ἠκολούθησες. Ἐξῆλθον ἀμέσως καὶ ἔτρεξες ὀπίσω μου. Ἤκουον τὰ βήματά σου καὶ ἔτρεμον ὅλη.

Ἐκεῖνος ἤκουεν ἔκπληκτος. Οὐδὲν ἐνθυμεῖτο. Ἦτο μάλιστα βέβαιος ὅτι δὲν τὴν εἶχε συναντήσει ποτέ. Τῷ ἐγνώρισεν ἔτι ὅτι κατῴκει ἐκεῖ που πλησίον, εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν καὶ ἐξεπλάγη πῶς ἔζησε τόσον καιρὸν πλησίον της χωρὶς κἂν νὰ τὸ φαντασθῇ. Καὶ ἐνῷ ὡμίλει ἐβυθίζετο μετ' ἀπολαύσεως εἰς τὸ μαλακὸν κάθισμά της, τὸ ὁποῖον τόσον ἠγάπα ἄλλοτε καὶ τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς ἐπανεύρισκεν εἰς τὴν θέσιν του ὡς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔπιπλα.

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ, οὐδὲν εἶχεν ἀλλάξει ἐν τῇ ἐπιπλώσει τῆς οἰκογενειακῆς φωλεᾶς της, ἣν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει ἄλλοτε. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι καὶ τὰ ἔπιπλα αὐτὰ τῇ ἐμειδίων. Καὶ ἤλπιζεν, ἦτο σχεδὸν βεβαία περὶ συμφιλιώσεως, περὶ πλήρους συνδιαλλαγῆς. Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης λυχνία ἐκείνη ἦτο ἡ αὐτή, ἡ ὁποία τοὺς ἐφώτιζεν ἄλλοτε ὅταν ἠγαπῶντο, ὅταν συνωμίλουν χαμηλοφώνως περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τῶν ἐλπίδων των. Εἶχε τέλος ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν πενταετῆ ἐκείνην ἀθλίαν καὶ ἀηδῆ συμβίωσιν. Ἐπανελάμβανε τὴν προτέραν θέσιν της εἰς τὴν ἔντιμον, τὴν νόμιμον κατοικίαν της, πλησίον συζύγου ὅστις ἐσυγχώρει καὶ ἠγάπα ἴσως. Καὶ ἤλπιζεν εἰς ἡμέρας νέας εὐτυχίας, ἀφοῦ διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν, ἐξέσχιζε τὴν ρυπαρὰν, τὴν κηλιδωμένην τῆς ζωῆς της σελίδα.

* *
*

Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἠτένιζεν ἥσυχος, ἄνευ ὀργῆς, ἄνευ συγκινήσεως, ἄνευ οἴκτου. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις ἐκάθητο ἐκεῖ ἦτο ξένη δι' αὐτόν. Ἡ ἄλλη, ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει, ἡ σύζυγός του, δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁ ἔρως του ἦτο νεκρός, καὶ ἐνόμιζε μάλιστα προστρίβων τοὺς δακτύλους του ὅτι ἀνεκίνει τὴν τέφραν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου. Ἠγέρθη, μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἐπέστρεψε κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ἑκατόφραγκτν χαρτονόμισμα.

Ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων; τῇ εἶπε. Ἰδού. Καὶ ὅταν λάβῃς πάλιν ἀνάγκην δύνασαι νὰ ἀποταθῇς πρὸς ἐμέ.

Ἐκείνη ἠγέρθη ὡς κεραυνύπληκτος καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, ἐνῶ ἐκεῖνος προηγεῖτο μὲ τὴν λυχνίαν ἀνὰ χεῖρας, φωτίζων τὸν διάδρομον. Ὅταν ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας, ἣν ἐκεῖνος ἤνοιξεν, ἡ δυστυχὴς ἠννόησεν ὅτι τὸ ὄνειρόντης ἐτελείωσεν ἐδῶ, ὅτι ἀπεδιώκετο ὡς ἐπαίτης, πρὸς ὃν ῥίπτουν ἓν τεμάχιον ἄρτου, ὅτι θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸ ψυχρόν, τὸ ἔρημον. Ἐκεῖνος ὕψωσε καὶ πάλιν τὴν λυχνίαν διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν κλίμακα καὶ ἐπανέλαβε μετ' ἀδιαφόρου γλυκύτητος. Ὅταν λάβῃς ἀνάγκην γνώρισέ μου τι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἑλένη Γεωργιάδου.**

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Οἱ Ἑλληνικοὶ θίασοι ἀναδεικνύονται ὀσημέραι εὐεργετικώτατοι πρὸς τὴν ἐν γένει φιλανθρωπικὴν τῆς πόλεώς μας δρᾶσιν. Ὁ κ. Διοσύσιος Ταβουλάρης μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν θιάσου ἀνέλαβον πολὺ προθύμως νὰ δώσωσι τὴν προσεχῆ Πέμπτην εὐεργετικὴν παράστασιν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.

Θὰ δοθῇ τὸ τραγικώτατον καὶ τόσῳ ἀρέσκον εἰς τὸ κοινὸν δρᾶμα ὁ Ὀθέλλος τὸν ὁποῖον ἀπαραμίλλως ὑπεδύεται ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ κοινὸν θέλει προσέλθει ἀθρόον κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην, ἐνισχύον τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τούτου ἐργαζομένας κυρίας καὶ συντελοῦν διὰ τῆς μικρᾶς συνδρομῆς του εἰς ἀνακούφισιν τῶν ἀτυχῶν ἀποκλήρων τῶν διαιτομένων ἐν τῷ Ἀσύλῳ τούτῳ.

Τιμαὶ τοῦ θεάτρου εἶναι αἱ συνήθης. Θεωρεῖα δρ. 10 καὶ ἕδραι πλατείας δρ. 2.20.

Εἰσιτήρια δίδονται μέχρι τῆς Πέμπτης ὁδὸς. Φιλελλήνων ἀριθ. 14.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ. Ἀπόψε πάλιν τὸ Μέγαρον τῶν Φιλομούσων θὰ συγκεντρώσῃ ὅλον τὸν ὡραῖον καὶ ἀνεπτυγμένον καὶ καλλιτεχνικόν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ διδομένη σήμερον συναυλία θὰ κυλήσῃ καὶ πάλιν τὰ ὦτα καὶ θὰ ὑψώσῃ εἰς σφαίρας ἰδεώδεις τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατόριον τοῦ θαυμασίου τοιούτου ὁμίλου, ὅστις εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα τόσα πολλὰ κατώρθωσε.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι πλουσιώτατον ἰδίᾳ εἰς ἐκτελέσεις τῆς ὀρχήστρας, τῆς μοναδικῆς καὶ περιφήμου καταστάσης καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν.

Τὰ εἰσιτήρια πάντοτε τιμῶνται 3 δραχμῶν.

ΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
τῆς 13 Νοεμβρίου

Μεθ' ὅλην τὴν συνεχῆ βροχὴν καὶ τὸν ἄθλιον καιρὸν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ἡ προαγγελθεῖσα φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ ἐν τῷ Μεγάρῳ τῶν Φιλομούσων διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Τὸ ἐκ τῶν εἰσπράξεων καθαρὸν ὄφελος ἀνῆλθεν εἰς δρ. 5,013, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 3,342 διατίθενται ὑπὲρ τοῦ Σωματείου τῶν ἀναρρωνυόντων τοῦ Νοσοκομείου ἡ Ἐλπὶς καὶ 1671 διὰ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἐργατίδων.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἑορτὴν ταύτην ἠγόρασαν ἀριθμοὺς τῶν τριῶν δρ. τοῦ μεγάλου λαχείου, τοῦ ὁποίου ἡ κλήρωσις ἐγένετο τὴν 9ην ὥραν τῆς ἑσπέρας. Παρακαλοῦνται οἱ μὴ παρευρεθέντες εἰς τὴν κλήρωσιν νὰ προσέλθωσιν οἱανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀριθ. 14 οἰκίαν καὶ προσαγάγωσι τοὺς ἀριθμούς των, ἵνα πληροφορηθῶσιν ἐὰν ἐκέρδισάν τι.

Αἱ Κυρίαι ἀμφοτέρων τῶν σωματείων ἐκφράζουσι καὶ πάλιν τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην των, πρὸς πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε συντελέσαντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν διακεκριμένην κατέχουσι θέσιν.

Πλὴν τῶν ἤδη δημοσιευθέντων ὀνομάτων τῶν ἐμπόρων τῶν ἀποστειλάντων διάφορα ἀντικείμενα ὑπὲρ τῆς ἑορτῆς, ἀπέστειλαν ἐπίσης τοιαῦτα οἱ κ. κ. Ζαλακώστας, Δρακάτης, Κατάστημα Σ. Κ. Βλαστοῦ, Μ. Τ. Σουρμελῆς καὶ Φίλων, Ν. Περπινιᾶς, Κ. Ἀντωνάκης, Ἰωάννης Καλιμπόπουλος, Μ. Γ. Ἀναστασιάδης Χρῆστος Ναζελάλης, Σπάρτη Καρασταμάτη, Μαρία Τραμουντάνα, Χρῆστος Ἀγγελίδης, Καπνοπωλεῖον ἡ «Ἀλεξάνδρα» μέγα ζυθοπωλεῖον Βαρβακάτου καὶ Κου-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἡ ἐπιστροφὴ αὕτη ἐπετεύχθη τάχιστα. Ὁ διάπλους ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ὡραῖος!... Τόσον ὡραῖος, ὥστε δὲν ἐχρειάσθησαν ἢ εἴκοσι δύο ἡμέραι ἵνα φθάσουν εἰς τὸν λιμένα τὸν πλησιέστερον τοῦ μέρους τῆς Ἑλδετίας, Στεκεῖν, ἔνθα ἡ Τερέζα δ' Ἀνζελῦ ἐφυτοζώει, χωρὶς τίποτε νὰ ἀναγνωρίζῃ, χωρὶς τίποτε νὰ ἐννοῇ!....

Τέλος, ἀφίχθησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας καὶ ἀπεβιβάσθησαν ἐπὶ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους, ἐπὶ ἐδάφους Γαλλικοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔχασαν καιρόν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν σκεφθέντες τὸ εὐρύσυνον τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. Δὲν ἔκαμαν ἢ ἓν πήδημα ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἁμαξοστοιχία μετέφερε τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν πενθερὰν πρὸς τὴν Ζυρίχην, τὴν ὡραιοτέραν, κομψοτέραν καὶ πλουσιωτέραν πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἑλδετικῆς Ὁμοσπονδίας.

Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἔγγα, εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, πλησιέστατα δημοσίου κήπου ὡραιοτάτου, νεωστὶ σχηματισθέντος καὶ ἤδη ἔχοντος σωρείαν δένδρων λαμπρῶν καὶ θάμνους σπανίους παντοειδῶν φυτῶν, εὑρίσκετο ἡ ἐν τῇ πόλει οἰκία τοῦ ἰατροῦ Στέκεν, ἐν ᾗ οὗτος περιποιεῖται τοὺς πολυαρίθμους ἀσθενεῖς του, διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος. Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ εὑρεθῇ οὗτος εἰς Ζυρίχην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ Φράγκα κατὰ πρῶτον, ἡ κυρία Γιακώδσεν κατόπιν, εἶχαν πληροφορήσει τὸν ἰατρόν, περὶ παντὸς ἀφορῶντος τὴν Τερέζαν. Ἐγνώριζεν οὗτος ἑπομένως τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της καὶ τὸ τῆς μητρός της.

— Ποῖον ν' ἀναγγείλω, ἠρώτησε τοὺς δύο ταξειδιώτας, μικρὰ ὑπηρέτρια, μὲ ῥῖνα πρὸς τὰ ἄνω κλίνουσαν, καὶ μὲ εὐφυᾶ φυσιογνωμίαν. Ὁ κύριός μου ἐργάζεται, ἀλλά, βεβαιότατατα, θὰ δεχθῇ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν, οἵτινες μοὶ φαίνονται Γάλλοι.

Δώσατέ μοι χάρτην καὶ μελάνην, εἶπεν οὗτος εἰς τὴν μικρὰν Ἑλδετίδα, Αὕτη ὑπήκουσεν.

«— Ἡ κόμησσα δὲ Ροσεβέλ καὶ ὁ μαρκήσιος δ' Ἀνζελῦ ζητοῦν ἀπὸ τὸν κύριον Στέκεν τὴν χάριν ἀμέσου ἀκροάσεως», ἔγραψεν ὁ Ἀνδρέας.

Ἡ νεαρὰ Ἑλδετὶς ἐξηφανίσθη Δὲν παρῆλθον δύο λεπτά, καὶ ἡ θύρα δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθει ἐκείνη, ἠνεώχθη ἐκ νέου ἀποτόμως. Πάντοτε ὁ ἴδιος, μὲ τὴν φαιὰν ἀνοικτόχρουν περισκελίδα του, τὸν βαθέως κυανοῦ χρώματος χιτωνίσκον του, τὸν ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ λαιμοδέτην του, ὃν προσήλου λεπτὴ κορφὶς ἐκ μαργαρίτων καὶ ἀδαμάντων, ἀλλὰ μὲ τὸ ὡραῖον πρόσωπόν του, μαρτυροῦν συγκίνησιν φθάσασαν μέχρι παροξυσμοῦ, ἐπαρουσιάσθη ἤδη ὁ κύριος Στέκεν.

Ἡ Ναδίνα τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἡ θυγάτηρ μου; ἐτραύλισεν αὕτη, διὰ φωνῆς πεπιεσμένης, ποῦ εὑρίσκεται αὕτη; . . . Τί τὴν ἐκάματε;

— Εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλλιτέρα, ἐν τῇ καταστάσει εἰς ἣν εὑρίσκεται, κυρία κόμησσα, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Πότε θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ δ' Ἀνζελῦ, ὅστις ἠσθάνετο δεινῶς κλονιζόμενος τοὺς πόδας του.

Ὁ ἰατρὸς ἐξήγαγε τὸ ὡρολόγιόν του.

— Εἶναι δεκάτη ἡ ὥρα, εἶπεν οὗτος. Θὰ μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ συμμεριστῆτε τὸ πρόγευμά μου, εὐθὺς δὲ κατόπιν, θὰ ἐκκινήσωμεν ἐφ' ἁμάξης. Ἠδυνάμεθα νὰ μεταβῶμεν καὶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι τοῦ Ὀρζὲν, ἀλλὰ καλὴ καὶ ἀναπαυτικὴ ἅμαξα θὰ μᾶς μεταφέρῃ ἐκεῖ ἐκ Ζυρίχης, ὅλως κατ' εὐθεῖαν, καὶ ἐπίσης ταχέως.

Ἀλλ' αἴφνης ἐσταμάτησεν οὗτος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀρθανοίκτους, μὲ ἔκφρασιν εἰς τὸ πρόσωπον στενοχωρίας, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀνίκανος νὰ ὑποκρύψῃ.

Ἡ Ναδίνα, ἡ διορατικωτέρα, βεβαίως, ἀντελήφθη πρώτη τῆς αἰφνιδίου μεταβολῆς, ἥτις εἶχεν ἐπέλθει πρὸς τῷ ἰατρῷ Στέκεν. Ὦ! σᾶς ἐξορκίζω, ἰατρέ, εἶπεν μὴ μᾶς ἀποκρύπτετε τίποτε! . . . Εἶνε τώρα δύο μῆνες, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐλάδομεν εἰς Γουϊάννην, παρὰ τῆς βαρώνης Γιακώδσεν τὴν θλιβερὰν εἴδησιν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐδοκιμάσαμεν τοιαύτας δεινὰς ἀνησυχίας, ὥστε δὲν ἔχομεν δυνάμεις νὰ ὑποστῶμεν καὶ ἄλλας; Ὁποίας δήποτε φύσεως καὶ ἂν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχετε νὰ μᾶς ἀναγγείλετε, ἂς τὸ μ ἀθῶμεν

γιᾶ. *Οἶνους καὶ Κονιὰκ* ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Ἰωάννης Σόλων, Γεώργιος Σόλων (πατὴρ) Clauss (Πατρῶν), Σακελαρόπουλος καὶ Καμπᾶς. *Γλυκίσματα* οἱ κ. κ. Παυλίδης, Πετρίτσης, Ρήγου, Γρυγούρας, Γιαννάκης καὶ Loubier. *Ἄνθη* οἱ κ. κ. Ν. Ξενάκης καὶ Κ. Μουχλίδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Χ. Μ. *Κατούναι*. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Δα. Α. Ε. *Χαλκίδα*. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 65 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Σᾶς ἀποστέλλομέν τι πρὸς μετάφρασιν. Γράφομεν.—Καν Εὐ. Κ. Σ. *Βουκουρέστιον*. Ὀφείλετε 93 καὶ 94. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε καθυστερούμενα ἢ εἰς χαρτονόμισμα ρουμανικὸν ἢ εἰς τοκομερίδια Ἐθνικῆς Τραπέζης.—Καν Αἱ. Μ. *Τατάρ-Παζαρτζίκ*. Θερμὰ συγχαρητήρια. Χρήματα ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Κον Στ. Β. *Ἀλεξάνδρειαν*. Ἐπιστολὴ ὡς καὶ 50 φρ. χρ ἐλήφθησαν. Αἱ παραιτούμεναι ὀφείλουν νὰ πληρώσουν μέχρι σήμερον.—Δα Κ. Κ. *Μεσολόγγιον*. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Πραγματεία ἐκτενὴς περὶ Μόζαρτ ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν». Ἀποστελλόμενον δημοσιευθήσεται εἰς Ἡμερολόγιον.—Δα Αἱ. Δρ. *Ζαγαζίγιον*. Ἀποδείξεις ἀποσταλεῖσαι πρὸ καιροῦ ἐλήφθησαν. Ἤδη πᾶσαι αἱ παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν. Γράφομεν.—Δα Μ.Κ.Φ. *Ἀθήνας*. Δυστυχῶς ἀπωλέσθη ἡ διεύθυνσίς σας καὶ διὰ τοῦτο δὲν σᾶς ἐστάλη καὶ τὸ φύλλον τακτικῶς.—Καν Ε. Γ. Α *Τρίκκαλα*. Ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Ἐλάβετε ἀριθμ 11 «Οἰκιακῆς»;—Καν. Ε.Κρ. *Σπάρτην*. Ἐλήφη ὑπ' ὄψει ἡ παρατήρησίς σας.—Δα Θ. Α. Μ. *Στενήμαχον*. Ἀποσταλέντα ἐλήφθησαν ἐγκαίρως Θερμὰς εὐχαριστίας.—Κας κ. Αἱ. Μ. καὶ Β. Τρ. *Μύκονον*. Μένει ἀνεξόφλητος ἡ συνδρομὴ τοῦ 94. Δρ. 20 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Κ. Δ. *Πάτρας*. Νομίζομεν, ὅτι, ἐὰν συνεπλήρωσε τὴν ἐκπαίδευσίν της, δύναται καὶ δεκαεπταέτις νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ συνήθεια νὰ θεωρῶνται παιδὰ νεάνιδες τῆς ἡλικίας αὐτῆς εἶναι κακή. Διὰ πρώτην ἐσπερίδα ἐν λευκὸν φόρεμα, ὄχι πολὺ στολισμένον, ἀλλ' οὔτε ἐκλαιμισμένον.—Καν Εὐ. Κ. *Μύκονον*. Δύναται νὰ δημοσιευθῇ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐξοχῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν ἐκεῖ διαμονὴν ἐπεισόδιον. Εἶναι ἀκατάλληλον ἀνάγνωσμα διὰ νεάνιδας. Ἀναμένομεν ὁδηγίας σας.—Καν Ε. Ν. Κ. *Κέρκυραν*. Ἐλήφθη. Ἀλλ' ἐπειδὴ καθυστέρει καὶ τὸ 93 ὑπελογίσθη δι' αὐτό.—Καν Α. Π. *Πειραιᾶ*. Ἡ συνήθεια δώρων πρὸς τὴν μητέρα τοῦ ἀναδεκτοῦ δὲν εἶναι ὑποχρεωτική. Νομίζομεν μάλιστα ὅτι θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον, ἐὰν ἐδίδετο δῶρον προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ βραδύτερον εἰς τὸ μικρόν.—Καν Δ. Θ. *Μακροχώριον*. Λυπούμεθα ἀδυνατοῦσαι νὰ τὸ καταχωρίσωμεν. Εἶναι πολὺ σχοινοτενές. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικωτάτας φιλοφρονήσεις.—Καν Ε. Κ. *Ὑψωμάθεια*. Αἱ ἐρωτήσεις σας εἶναι ἄσκοποι, ἀφοῦ διὰ τὴν δευτέραν ἐδημοσιεύθη ἤδη ἐν τῇ «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἐκτενὴς πραγματεία Διὰ τὴν πρώτην ὅλος ὁ κόσμος εἰξεύρει, ὅτι ὑφίσταται καίτοι καταπολεμουμένη. Καν. Εἰ. Οἱ. *Χαλκίδα*. Ὅλαι αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ δοκιμάζονται οὕτω. Ἴσως διότι ἔχουν σθένος. Γράφομεν.—Καν Α. Θ. *Βόλον*. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἐὰν δυνηθῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Ὅπως δήποτε τώρα εἶναι πλέον πολὺ ἀργὰ καὶ πᾶσα ἐνέργεια θὰ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐπόμενον ἔτος.—Καν Λ. Χ. *Σουλινᾶ*. Φρ. χρυσᾶ 10Ω ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Κας κ. Εὐ Κ. *Πύργον*, Κ. Π. *Βῶλον*, Μ. Α. *Λάρισσαν*, Κ. Ε Κ. *Κόρινθον*, Ε. Ι. Λ. *Ἀμφισσαν*, Εὐθ. Ε. Π. *Θήβας*. Συνδρομαὶ ἡμερολογίου ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κας κ Ε Ν. Κ. *Κέρκυραν*, Κ. Π. Κ. *Σπάρτην*, Μ. Σ. *Βιέννην*, Μ. Α. Π. *Παξούς*, Ε. Π. Μ. *Ἀργοστόλιον*. Ζ. Φ. Δ. *Πύργον*, Α. Κ. *Ἀλεξάνδρειαν*, Θ. Μ. Τ. *Δρακάτα* Κεφαλληνίας. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὡς ἔχομεν μέλι ἀρωματικὸν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔχομεν καὶ γάλα ἀγνὸν καὶ μυροβόλον, γάλα ἐγχωρίων προβάτων, τρεφομένων ἀνὰ τὰς ποιητικὰς ράχεις τοῦ Ὑμηττοῦ μὲ τὸ ἀγνὸν χορταράκι καὶ τὸ μοσχοβολοῦν θυμάρι τῆς ἐποχῆς.

Τὰ πρῶϊμα ἀρνάκια ἀνήκοντα εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ κ. Βούλγαρη, μοιράζονται τὸ γάλα των μὲ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας τοῦ κ. Γ. Β. Βούλγαρη εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον αὐτοῦ, τὸ κείμενον παρὰ τὰ Χαυτεῖα, κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου ἡ Βοιωτία.

Ὁ αὐτὸς κάτοχος αἰγῶν καὶ ἀγελάδων διαιτωμένων ἐπίσης εἰς τὸν Ὑμηττὸν καὶ τὴν Πεντέλην προσφέρει καὶ ἀγελαδινὸν γάλα γλυκύτατον εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦτο εὑρίσκει τις καὶ μπουγάτσαν καὶ λουκουμάδες νοστιμωτάτους, κατασκευαζομένους ἐκ τεχνίτου, προερχομένου ἐκ Κ/πόλεως.

Ἐξ ἰδίας πείρας κρίνουσαι τὸ θαυμάσιον γάλα τοῦ κ. Βούλγαρη, τὸ συνιστῶμεν εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα περιωρίσθημεν εἰς σύστασιν μόνον τῶν νέων φορεμάτων τῆς ἐποχῆς. Δύναται ἐν τούτοις νὰ προμηθευθῇ τις ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ὑφάσματι δι' ὡραῖα ἐπανωφόρια, δι' ἐσώρουχα, φλανέλας ἀγγλικάς, λινὰ τραπεζομάνδυλα καὶ πετσέτας ὀμπρέλλας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς πλουσίαν διακόσμησιν τῶν ἱματιοφυλακείων μας.

Ἐπὶ πλέον ἀδρότης καὶ εὐγένεια τοῦ προσωπικοῦ καὶ τιμαὶ εὐθυνόταται.

ἀμέσως. Τὸ πᾶν εἶνε προτιμότερον ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἀβεβαιότητος ἐν ᾗ διατελοῦμεν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ κυρία δὲ Ροσεβέλ καὶ ἐγώ.

— Αἴ λοιπόν! ἀφοῦ τόσον ἐπιμένετε, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἡ κυρία βαρώνη μὲ προειδοποίησεν, ὅτι πᾶσαι αἱ προσπάθειαί της τείνουν εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἔλθετε ἐδῶ, ἀλλά... δὲν μὲ εἶπεν, ὅτι θὰ φθάσετε συντροφευόμενος... καὶ μάλιστα συντροφευόμενος παρὰ τῆς κυρίας κομήσσης... Μάλιστα δὲ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν κόμησσαν...

— Ἄ! ἐννοῶ, ἀνεφώνησεν αὕτη, Ἀνδρέα, διακόπτουσα αὐτόν. Ἡ νονά μου, καὶ ἡ Φράγκα, θὰ διηγήθησαν βεβαίως εἰς τὸν κύριον, εἰς ὃν ἐνεπιστεύοντο τὴν ζωὴν τῆς Τερέζας, ὅλην τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν μας. Καὶ σᾶς ἐσύστησαν ἑπομένως, δὲν εἶνε ἀληθὲς τοῦτο; νὰ μὴ ἀφήσετε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν τρομερὰν ἐκείνην κόμησσαν δὲ Ροσεβέλ, ἀπὸ τῶν χειρῶν, τῆς ὁποίας ἠγωνίζοντο νὰ λυτρώσωσι τὴν Τερέζαν, νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀσθενῆ σας, καὶ οὔτε κἂν ἁπλῶς νὰ τῇ εἴπητε εἰς ποῖον μέρος τὴν ἐκρύψατε;

— Αὐτὸ εἶναι... ναί, ναί, αὐτό... ἐπανελάμβανεν ὁ ἰατρός.

— Μὴ φοβεῖσθε· Ἐκείνη καθ' ἧς σᾶς εἶπον νὰ δυσπιστῆτε εἶνε εἰς Παρισίους μελετῶσα πιθανῶς κακοῦργα σχέδια, ἢ μᾶλλον προσπαθοῦσα τώρα νὰ ἀποφύγῃ τὴν θείαν δίκην, ἣν αἰσθάνεται πλησιάζουσαν.

Ἡ γυνὴ δέ, ἣν ἔχετε ἐνώπιόν σας, ἰατρέ, εἶνε ἡ πολυπαθὴς ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ ἄλλη ἔκλεψε τὸ πᾶν καὶ τὰς θυγατέρας της,, καὶ τὴν ταὐτότητά της, καὶ τὸ ὄνομά της... καὶ ἥτις βαρεῖα ἐπλανήθη ἄλαλος καὶ ἀναίσθητος ἐντὸς τῶν παρθένων δασῶν τοῦ Νέου Κόσμου, συνήντησεν κατὰ θείαν συγκατάβασιν, τὸν ἀγαπητὸν αὐτὸν νέον, τὸν σύζυγον τῆς θυγατρός της, ὅστις κατόπιν ὡς ἐκ θαύματος διὰ τῶν περιποιήσεών του, καὶ διὰ τῆς ἀπείρου αὐτοῦ φιλοστοργίας κατώρθωσε νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ὁ ἰατρὸς Στεῖκεν ἐπνίγετο ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἄ! πόσον ἀπεῖχε τῆς ἀληθείας. ἡ ἐντύπωσις, ἣν παρήγαγεν ὁ ἀπότομος καὶ τραχὺς καὶ σκληρὸς τοῦτος τρόπους οὗτος, τοῦ ὁποίου ἡ χονδρὴ θυμώδης φωνὴ ἔκαμνε νὰ τρέμουν πέριξ οἱ ἄνθρωποι.

Ρύακες δακρύων ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν του.

Ὦ! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν, πόσον θὰ χαρῇ ἡ δεσποινὶς Φράγκα!

— Σᾶς πιστεύω, εἶπεν οὗτος, χωρὶς νὰ συλλάβω οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δι' ὅ,τι μοὶ ἐκάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ διηγηθῆτε. Καὶ ἐν τούτοις, δὲν δίδω τὴν ἄδειαν εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν νὰ σᾶς συνοδεύσῃ παρὰ τῷ ἀσθενεῖ μου.

— Ἄ! Θεέ μου, ἀνεφώνησεν ἡ Ναδίνα, δὲν θέλετε νὰ ἰδῶ τὴν κόρην μου!..

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν. Θὰ ἦτο πολὺ σκληρόν, ἀληθῶς!...

— Κύρια κόμησσα, ἡ κυρία δ' Ἀνζελῦ εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἀπολύτου ἀναισθησίας Κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ἀφ' ὅτου τὴν περιποιοῦμαι, ὅπως τὴν ἀφήσω εἰς κατάστασιν ἐντελοῦς ἡσυχίας, κατευνάζων συγχρόνως καὶ πᾶσαν διέγερσιν τῶν νεύρων της. Τοῦτο δὲ ἦνα ἡ συγκίνησις, ἣν θὰ δοκιμάσῃ ὅταν ἐπανίδῃ τὸν σύζυγόν της, ἀποβῇ σφοδρὰ καὶ κεραυνοβόλος, καθὼ καταλαμβάνουσα αὐτὴν ἐξ ἀπροόπτου καὶ εἰς κατάστασιν πλήρους ἠρεμίας. Ἐπιθυμῶ λοιπόν, ἡ συγκίνησις αὐτῆς νὰ εἶναι μία καὶ μόνη. Δὲν πρέπει ἡ προσοχὴ τῆς ἀσθενοῦς μου, νὰ φέρεται ἐπὶ δύο προσώπων συγχρόνως, διότι τοῦτο δύναται νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα.

Ἀλλ' ἐὰν ἀναστήσετε τὴν Τερέζαν μου, ὤ! σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ ἀφίσετε νὰ περιμένω παρὰ πολὺ τὴν χαρὰν τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Πηγαίνετε, Ἀνδρέα, ἀγαπητέ μου υἱέ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶμαι ζηλότυπος, διότι θὰ προτιμηθῆτε.

— Ὅπως δήποτε, κυρία κόμησσα, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ αὐτὴ ἡ ἀπαραίτητος ἀναβολή, σᾶς βεβαιῶ, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Στεῖκεν. Ἐὰν τὴν ἑσπέραν ταύτην ἡ αἰφνιδία ἄφιξις τοῦ κυρίου δ' Ἀνζελῦ ἐπιφέρῃ τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἐλπίζω, αὔριον ἐντὸς τῆς ἡμέρας, μετά τινων ἐπιφυλάξεων θὰ εἴπωμεν εἰς τὴν θυγατέρα σας ὅτι εἶσθε ἐδῶ.

— Θεέ μου, ἀνεστέναξεν ἡ Ναδίνα, νὰ περιμένω ἀκόμη μέχρι τῆς αὔριον

Θὰ σᾶς ἀφήσω εἰς παράρτημα τοῦ καταλύματός μου εἰς Νίδελμπαδ, ἥτις εἶπεν ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ περίπτερον, εἰς τὸ ὁποῖον μένει ἡ κυρία δ' Ἀνζελῦ. Ἅμα ἡ συνέτευξις μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ τῆς συζύγου λάβῃ χώραν, θὰ ἔλθω ἀμέσως πλησίον σας, ἐὰν ἡ κυρία μαρκησία εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν, ἐπιτρέπουσάν μοι νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκεῖθεν ἄνευ κινδύνου δι' αὐτήν.

Ἡ Ναδίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον. Θὰ ἐπροτίμα νὰ ἀναμείνῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Τερέζας, μένουσα κεκρυμμένη εἴς τι μεκακρυσμένον δωμάτιον τοῦ περιπτέρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐθεραπεύετο ἡ θυγάτηρ της, ἀλλ' ἐμάντευσε τὰς σκέψεις τοῦ ἰατροῦ.

Πράγματι οὗτος δὲν τὴν ἐγνώριζε.

(ἀκολουθεῖ),